

Eđitim Öğretim Deđildir **Mortimer Adler, Ph.D.**

Yetmiş yıldan fazla bir süredir öğretim felsefemde hakim olan anlayış hiçkimsenin okulda veya kolejde eğitilemediğinin – eğitilemeyeceğinin – kabulü olmuştur.

Bu, eğer okullarımız ve kolejlerimiz en iyi durumlarında olsalardı, ki değiller, ve hatta öğrenciler de en iyi ve en zeki olanlar aynı zamanda da güçlerini özenle ve dikkatle kullananlar arasından olsalardı mümkün olabilirdi.

Neden basitçe gençlik olgusunun – hamlığın – eğitimli olmanın önünde aşılması güç bir engel olmasıdır. Öğrenim sonradan gelir, genellikle çok daha sonra. Okullarımızın yapabileceği en iyi şey onlara öğrenme becerisini ve sevgisini kazandırarak gençlerimizi sürekli öğrenme sürecine hazırlamalarıdır. Okullarımız ve kolejlerimiz řu anda bunu yapmıyorlar fakat bunu yapıyor olmaları gerekirdi.

Temel fikirleri ve önemli noktaları kavramada iyi, eğitimli genç bir kişiden bahsetmek yuvarlak bir kareden bahsetmek kadar çelişkili bir ifadedir. Gençler gelecekteki öğrenimlerine hazırlanabilir ancak sadece olgun erkek ve kadınlar 40'lı ve 50'li yaşlardan itibaren başlamak üzere 60'lı yaşlardan sonraya kadar belli bir parça gerçek kavrayış, sağlam yargı ve pratik bilgelik kazanarak öğrenimli olabilirler.

Hiçbir kolej veya yüksekokul öğrencisinin anlayamadığı şey budur. Aslında öğretmenlerinin çoğu da bunu bilmiyor görünmektedir. Tüm konuları kapsama takıntlarıyla ve öğrencileri test etme ve sınava tabi tutma şekilleriyle, öğrencilerinin öğrenimlerini tamamlamak yerine onları hayatlarının sonraki dönemlerinde öğrenmek üzere hazırlamaları gerektiğini anlamıyor görünmektedirler.

Tabi ki, cehaletin farkındalığının bilgeliğın başlangıcı olduğuna dair eski anlayışın içinde bir gerçek payı vardır. Buradan itibaren kişinin bu konuda birşeyler yapması gerekir.

Bunu da zekice yapabilmek için kişinin problemin nedeni ve çözümü hakkında bilgi sahibi olması gerekir – yetişkinlerin neden eğitime ihtiyaçları vardır ve bunun için yapılabilecek birşey varsa o nedir. Genç yetişkinler okulda ne kadar az öğrenmiş olduklarının farkına vardıklarında genellikle okulda veya okulda zaman geçirme şekillerinde bir terslik olduğu sanırlar. Oysa gerçek şudur ki en iyi okulun en iyi mezununun bile en kötüsünün olduğu kadar öğrenmeye devam etmeye ihtiyacı vardır.

Bunu yapmaya ne şekilde devam etmelidirler? Yakın zamanda yazmış olduğum bir kitabımda bu soruya yanıt vermeye çalıştım “Eğitimleri bittikten sonra kendi yönetimlerinde öğrenmeye devam etmek isteyen kişiler bunu nasıl yapmalıdırlar?” Cevap kısa ve basittir: *Okuyarak ve tartışarak.*

Asla sadece okumakla kalmayın, çünkü aynı kitabı okumuş olan başkalarıyla tartışmadan okumanın yararı çok daha azdır. Ayrıca tartışmadan okumak asıl uğraşımız olması gereken tam anlama kazancını da vermeyebilir, iyi ve büyük kitapların sahip oldukları öz olmadan tartışmak kişisel görüş ve önyargıları paylaşmaktan pek öteye gitmez.

Bu reçeteyi ciddiye alanlar, eğitimleri onlara entellektüel disiplin ve bunu sürdürebilme becerisini vermiş ve öğrenmenin dünyasını temel fikir ve noktalarının

değerlendirilmesiyle birlikte tanıtılmış olsaydı tabi ki daha iyi bir durumda olurlardı. Bununla birlikte okulundan son derece disiplinli bir zihin ve sonsuz bir öğrenme sevgisi ile ayrılmış olan bir kişinin bile öğrenimli bir kişi haline gelene kadar alması gereken uzun bir yolu olacaktır.

Eğer okullarımız ve kolejlerimiz kendi paylarına yetişkinlerimiz de kendi paylarına düşeni yapsalardı herşey iyi olacaktı. Bununla birlikte okullarımız ve kolejlerimiz kendi üzerlerine düşenin dışında herşeyi yapıyorlar. Yetişkinler ise kendi üzerlerine düşeni yapmıyorlar çünkü çoğu eğitimleri bittikten sonra öğrenimlerinin de bittiği yanılmasıyla yaşıyorlar.

Sadece olgun yaşamın hiçbir genç yetişkinin elde edemeyeceği öğrenimi almak için gereken zaman olduğunun farkında olan kişi nihayet öğrenme anayoluna girmiştir. Bu yol dik ve engebelidir fakat öğrenme becerisi olan ve görünen en son hedefi öğrenmek – herşeyin doğasını ve tüm bu tasarıda insanın yerini anlamak olan herkese açıktır.

Öğrenimli kişi kendi yaşam yolculuğu boyunca kendisini kültürünün temsilcisi, geleneklerinin taşıyıcısı yapan ve onun ilerlemesine katkıda bulunmasını olanaklı kılan fikirleri sindirmiş olan kişidir.

Çeviri: L.K.